D Hieronymo a Cumpsty. Coloniae.

Nr. 58)

Pax Christi. |

[= Nscr. a. 11 198]

Sæpe mirror turbulentis solicitudinibus quæ me amicis absentibus offeram quæ debetur clare non permittunt. Imo ne præsentibus quidem si maxime velim adesse illa in se possum adeo distrahor, vt agre dicari benevolus esse possim. Extra iocum si quando sum mecum nihil magis in me damnare soleo, quã quod sic iactor, sic fluctuo, sic discerpor, vt vbi desiderem esse vtilissimus officiosus (nempe in epistolis ad amicos veteres mittendis) tibi plerumq; necessitas tot rerum incumbentium me cogat officio deesse. Quod si vota laboribus interrupta si precatiuncalas arrumis asperas officijs amicitiæ adnumerare (quanq; hæc sane imbecillis ἀυτάρκεια est) liquet mihi deierare me quamlibet distractum subinde meos quasi ferentarios vestris triarijs tũxisse. Sin solidius aliquod et certius ἀσυναίρετον βραχυγραφῶν argumentũ requiris tam eluere culpam non possum quam cogor in hanc sortem crebrius peccare. Nam quid agam. Spartam nactus sum. De turba rerũ vestrarũ cogitatio eo mihi est acerbior quod ad publicas lacrymas privati lapsus moror accedit. non enim ignoro in mea illa δεκτοσυνείᾳ neq; Doct. Alberti me iudicio grauissimo, neq; bonorũ conscientia satisfecisse. Filius ille illustrissimus humana gentis heros qui molem immanem peccatorũ nostrorum tulit et pertulit in innocentissimo corpore suo super lignũ misereatur Ecclesiæ suæ, misereatur et nostri propter nomen suum. Amen. Si quod preterea offera est in suspirijs hominis melancholici, ego cum lachrymis (vt sæpe antehac) causam vestram simul et meam Domino supplicissime commendabo. Munus tuum et datoris benevolentia et tuis auspicijs commendatum vtriq; nostrum longe gratissimum fuit. De adolescentibus faciam quæ potero et lubenter. Nostra res mediocres sunt etiam nunc sed tamen habent aliquod incrementum, et spem certe non prorsus vanam ostendunt. Pueri omnes hactenus bellissime valent Dei beneficio et ego quoq; cum nova corona satis commode vivo, nisi quod sic involuor curis tum domesticis tũ Scholæ, vt vix vllum ducere tranquillum spiritum possim, abstrahor nũc a scribendo neq; possum vt maxime cupiebam prolixius cum amicissimo fratre et patrono colloqui. Vale cum familiari tuo D. Petro cũ D. Doctore et amicis cæteris. Duisburgi ipso Pentecostes. mane. 1560.

Multis nominibus tibi obnoxius

Johannes Molanus.

Nr. 59)

Bartholomæo Meruelori meo affini Duisburgi

[= Meruela, 11, Nr. 199]

Ex tuis literis facile coniecto Bartholomæe, quid de mea institutione loquanter homines. Nam quas in mihi quaso plagas Scholarium memoras! quot verbera! quas ferulas! quam duram denig seruitutem tuus animus præsagit! Ridere ista de nobis ignarum vultus mihi minor, quam te ista credere et epistolis mandare. Non potest in hac mundi lætitia mortis te

tetra barbarie non et inmisa multis esse et vulgo traduci domestica seue-
ritas et disciplina, quam tamen non dubitauit Spiritus sanctus ἀνανδρίαν ἐπι-
κρισιν appellare. At interim studiosis et tui similibus non fuit vlla vsq;
apud me dura seruitus, neq; flagrum habemus nisi aduersus flagitia parcius inuemi-
ri nequeat alia medicina. ab iis quā te scriam abesse longissime, miror tibi nihil
misi seruilae, verbera & plagas in mentem venisse. Quod porro commilitonis mi-
hi loco esse mauis quam discipuli, quid hoc sibi velit non video nisi forte mem-
sam probet meam magis q̄ doctrinam, nam quod discipulum inter pretario seru-
le et vilioris obnoxium, ex vulgaribus proberis depromptum est, nihil pertinet ad
nostram institutionem. Sed finge te tantum in conuictum nostrū receptū esse,
adhibenda nihilominus erit vt alijs ita et tibi rousseria τυρίου, quae praeter de-
licia et liberas admemitiones requirit etiam nonnunq; in adolescentibus grauiores
delicti tempestiuam castigationem. Maxime vbi plures commorantur absq;
communibus disciplinae vinculis quae omnes ex aequo alligent nusq; poterunt,
domesticam seruare societatem. Equis autem est tam delicatus, tamq; sibi in-
dulgens, vt mensae salisq; conuiuiaris expetat, lecum morisq; aequalitatem nou-
set? quam dicis aetatis facilitatem, qua sit vt non aere collusoribus accedas.
quam seuera sit hinc sciri potest quod quam diu septem (vt ais) annis tuo-
rum studiorū ipse moderator fueris nunc tandem non tam patri spectatissimo
quam parum probatis conciuibus auscultare didicisti. nam quod subjicis ta-
tis libertatem cui pene sis plagualis te serpsisse a studio auocasse, cum videm tibi
quod illi concedendum putauerit, id mea quoq; domi accidet vt si legibus solu-
re: statim qui sunt grandiusculi fenestram sibi patere ad eandem licentiā ex-
istiment. Proinde nihil erat melius, quam adamantino quodam proposito
animo obfirmare, & aut apud parentem manere, si tui bonus custos esse pos-
sis aut ad alicuius fidelem custodiam confugere, cui nihil ipse praescribas.
Sed quod tuam aetatem magis decet) praescripta legitimè, libenter facias.
Paulam epistola tua vel non satis intellectam, vel negnaq; te digna adie-
cisti. nempe si tuas conditiones non recipiā venies quidem, quia vult pater
sed frenum mordebis. Sed tamen vt vt ista accipis pernoui naturā tuā scio
te nec intolerantem disciplinae, nec ferocem esse. Hac periculi an possit sanā
animo quae τῶν καλῶν σωφρόνων φεύγειν ἀνεξαρτησίαν vt laudemus
siue maneas, siue venias, nihil tibi freno, nihil vinculis, nihil aliena custodia
opus esse. Vale.

Tuus Johannes Molanus.

D. Doctori Vuenmaro
vtrumq; tuis professori
Domino.

Reuerende Doctor precor animae tuae pacē
a DEO per D. nostrum Iesū
Christum.

Haeret etiam nunc in recente memoria eius humanissime, quod me olim in
Lesiana schola pauperculum adolescentem, et diligenti institutione et subsidijs
vitae benigne promisisti, nec excidet animo donec ero, ex quantis an-
tua

N2.60]

[=HSLV.
A.11.
N2.200]